

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR

číslo: 2/2013 ročník: XXVIII.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Vzpomínání na ATRIho
Rozhovor s Benym
O skautských přezdívkách

...a další

Články ... Vyprávění ... Rozhovory ... Informace ... Zábava ... OS kluby

Milí čtenáři,

vy, kteří máte blízko 35. středisku, již nejspíše víte, že nás opustil bratr ATRI. Do poslední chvíle byl velice činný a zanechal tak po sobě nejen ve středisku, ale i v redakci prázdnotu, kterou bude těžké, ne-li nemožné zaplnit. A se kterou se každý z nás, kdo ho znal, musí nějak vyrovnat. Zalistujte tímto číslem a připomeňte si ho u vzpomínek, které s námi sdíleli jeho blízcí.

Mimo zápisů z oddílových výprav i střediskových akcí ještě v tomto čísle narazíte na dva anglickojazyčné články. Jak se vám líbí?

Pokračuje minule načatá série rozhovorů s vůdci střediska (Beny) a tentokrát se představuje Lovec.

Mír v duši a slunce nejen o víkendech přeje

OBSAH

Jarní čištění Botiče 2013
Jarní Maškaráda z pohledu Řízka
Mateřská výprava
Obora Hvězda
Oddílová výprava do Klecan
Výprava za mlékem a strdím
Expedition to Hláška
33. ročník „Šumáka“
Setkání skautských sběratelů
Vzpomínání na ATRIho
OS kluby hlásí
Skaut
S lišákem do Houslí
Grandmother Spider Steals the Sun
O skautských přezdívkách
Představuje se Lovec
Rozhovor s Benym

Příští téma čísla: mobilní aplikace

Tecklis

PLÁNOVNÍK

- 6. 5. od 17:00 výročí Pražského povstání u pomníčku v Mukařovské ulici (zastávka Na Padesátém)**
- 15. 5. Květinový den proti rakovině**
- 17. – 19. 5. Brigáda v Sedle**
- 21. – 23. 6. Stavba tábořiště v Sedle**

REDAKCE HLEDÁ POSILY!

JSI PSAVEC? BAVÍ TĚ ČÍST? POJĎ K NÁM!

**NEKOUŠEME A RÁDI UVÍTÁME NĚKOGO SE SVĚŽÍMI
NÁPADY, JAK UDĚLAT LOKALI KRÁSNĚJŠÍ, ČTIVĚJŠÍ
A OBECNĚ LEPŠÍ.**

**OZÝVEJTE SE HLASITĚ TECKLISOVI, ŽABCE (KDYŽ JI
NĚKDE POTKÁTE), NEBO NA EMAIL**

LOKALI@SEZNAM.CZ.

JARNÍ ČIŠTĚNÍ BOTIČE 2013

6. DUBNA 2013

STANDA - ORGANIZÁTOR AKCE CELÝCH 40 LET TRVÁNÍ

Je to k neuvěření, ale opět se sešel rok s rokem a nastalo jaro. Pravda, zatím jen astronomické, ale příchod jara nám přináší jednu tradiční akci - JARNÍ ČIŠTĚNÍ PŘÍRODNÍ PAMÁTKY MEANDRY BOTIČE v Hostivaři. Letošní čištění se díky dlouhé zimě a velikonočním svátkům posunulo o týden později na sobotu 6. dubna 2013. Počasí bylo ideální na práci, bylo chladno ale nepršelo.

Protože trocha historie nikoho nezabije, připomeneme si něco o čištění Botiče z pohledu historie. Vždyť letos se uklízelo již čtyřicátý rok! První úklid na Meandrech Botiče proběhl v roce 1974 v rámci patronátu 3. turistického oddílu Střelka nad tehdejším CHPV Meandry Botiče. Uklízelo se za spolupráce rybářů na jaře a na podzim. Od konce 70. a začátku 80. let se pak připojily v rámci péče o přírodu další ochránářské oddíly, včetně oddílů našeho nynějšího střediska. Nejdříve s námi spolupracovali rybáři, začátkem devadesátých let však spolupráce kvůli jejich neochotě upadla a tak jsme nakonec našli pomoc u správce přehrady Hostivař – Lesů hl. m. Prahy, kteří chápou nutnost vštěpovat mládeži péči o ochranu přírody.

Vratme se ale k letošnímu čištění. Naše dlouholetá snaha a dobrá péče správce lokality přináší výsledky. Nasbírali jsme menší hromadu věcí, kterou jsme vytvořili na břehu u restaurace Rybářská bašta. Zlatým hřebem byla velká pneumatika o průměru asi 175 cm, kterou našla Střelka a Sysel s Mudrcem ji pracně odkutáleli na naši hromadu. Sešlo se 44 brigádníků, kteří odpracovali dohromady 88 hodin. Z oddílů to bylo: 9 - 309. Střelka, 11. - 309. Lišáci, 8.- 305 Sýkory, 9. - 305 Vlčáci, 2. - 305. Vlčata, 1. - OS 35. střediska, 2. - ČSOP, 2. oddíl Krhůti.

Poděkování patří všem, kteří se podíleli na letošním čištění Meandry Botiče a pracovníkům Lesů hl. m. Prahy, v čele s panem Storoženkem, kteří po dobu čištění zajistili omezení průtoku vody z přehrady a odvezli nasbírané nečistoty, které do přírody nepatří.

Byl jeden mnich, měl mnoho knih, a nic nevěděl z nich

Co komu, to tomu.

JARNÍ MAŠKARÁDA Z POHLEDU ŘÍZKA

7. DUBNA 2013

Tak se nám tak stalo, že jsme se na lednové střediskové radě usnesli na nepřekvapivém závěru – uspořádáme akci blízkou naší tradiční akademii. Akce tohoto typu u nás na středisku nejsou

výjimečné. Pořádáme je jednou za cca 2 – 4 roky (tentokrát naposledy v roce 2010) a všichni se tak nějak shodujeme, že akademie jsou čas od času potřeba a dodají naší skautské činnosti další rozměr. Totiž co že je to „akademie“? V podstatě pásmo vystoupení jednotlivých oddílů, spojené třeba s nějakou krátkou prezentací činnosti. Děti si mohou vyzkoušet a procvíčit své dramatické schopnosti a ukázat se rodičům a ostatním divákům zase v jiném světle, než jsou všichni zvyklí. U nás na středisku má tato akce slušnou tradici. Ve strašnické sokolovně jsme ji pořádali už v osmdesátých letech (a vlastně i dřív, ale to já nepamatuji). Od roku 1990 jsme akademii již jako skauti pořádali v Salesiánském divadle v Kobylisích, abychom se v novém miléniu

přesunuli zpět blíže k nám do Strašnického divadla a konečně opět do sokolovny, kde pořádáme páteční tělocviky. Letos tomu bylo trochu jinak.

Začnu tím, že nevím proč, ale nechal jsem se nominovat do role „vedoucího“ přípravného týmu. V tomto týmu byli zástupci všech oddílů našeho střediska. A já mám pocit, že všichni také cítili, že akce by to měla být zase něčím trochu jiná, nežli akademie předchozí. Na první schůzce jsme tedy po vášnivě debatě a přetřesení několika nápadů došli k návrhu letošního konceptu a současně jsme i vymysleli název „Strašnická Maškaráda“.

Jenže ouha, sokolové ze Strašnic, s jejichž tělocvičnou jsme na Maškarádu počítali, nám udělali čáru přes rozpočet tím, že nám ji tam nepovolili zrealizovat. Jako náhradní útočiště byla tedy zvolena hostivařská sokolovna, ale tím pádem jsme museli mírně změnit název na „Jarní Maškaráda“. A dodatečně sokolu Hostivař tímto děkujeme!

A o čem že měla letošní Maškaráda být? Měl to být takový mix karnevalu, v jehož rámci jednotlivé oddíly předvedou svá vystoupení a současně bude probíhat „nějaký“ doprovodný program. Na papíře to vypadalo úplně jasně a jednoduše, ale když jsem si začal představovat realitu, měl jsem značné obavy, aby to nebyl průšvih a propadák, prostě jeden velký křečovitý trapas. Pár večerů jsem si vždycky tu a tam lámal hlavu, jak ten program namíchat, aby to bylo k něčemu, ale nakonec to tak nějak úplně v pohodě vyplýnulo. Totiž když už je to karneval, je jasné, že musí být zařazena soutěž o nejlepší masku. A tak byla do programu zařazena soutěž o nejlepší masku, přičemž jsem využil návrhu Víčka, jak vlastně hlasovat. Použili jsme kolíčky na prádlo a to tak, že každý dostal tři kolíčky a mohl je připnout na

libovolnou masku, a tím jí dal své hlasy. Mohl dát všechny kolíčky jedné masce, ale klidně také třem maskám po jednom kolíčku, záleželo na každém, jak se rozhodne. Další velkou soutěží byl náš „Audiostop“. Tuto soutěž jsme v různých variantách pořádali i v minulosti, ale dlouho dlouho ležela u ledu, takže jsme jineváhali oprášit. Soutěž spočívá v tom, že děti po skupinkách hádají úryvky večerníčků – kdo se první přihlásí, má právo hádat. Tentokrát úryvky večerníčků poskytl ze svého archivu Bobo. Třetí soutěžní částí programu byly malé soutěže, které si děti v k tomu vyhraněných blocích samy zkoušely. Standa s 309kou organizoval krmení Balúa a hod kroužky na

lahve, Tecklis s Mudrcem a spol. pořádali skákání v pytlich, Kuba s Vlčáky z 305ky měli házení mince na cíl skrz vodní hladinu a Brepta s Opkou a se Sýkorkami měli na starosti rukoděly.

Ovšem jaká by to byla maškaráda a karneval, kdyby tam nebyla pořádná hudba a k tomu tančírna? S tím velmi ochotně vypomohl Deny (tatínek našeho vlčete Bena). Doma shromáždil tu správnou hudbu, přivezl aparaturu a pak nám celé odpoledne míchal ty nejlepší songy. Konečně čtvrtou významnou částí programu, kvůli které se vlastně celá maškaráda pořádala, byla

vystoupení jednotlivých oddílů. Nebyla to smršť vystoupení jednoho za druhým, jak to bývá běžné, ale byly to vždy takové vstupy po jednotlivých částech programu. No, vypadá to, že toho bylo hodně. Bylo, ale podařilo se nám vše skloubit tak, že se myslím nikdo nenudil. Střídal se bloky soutěží s výstupy, a tak kdo chtěl soutěžit soutěžil, kdo chtěl tančit tančil a kdo si chtěl povídat, ten si povídal.

Celá maškaráda trvala přibližně dvě a půl hodiny. Na jejím konci jsme rozdali ceny vítězné skupince v soutěži „Audiostop“ a samozřejmě vítězné masce – byla to slečna, která měla představovat popeláře (?), a to v podání Slimáka. A pak v rytmu hudby jsme sháněli své věci, uklízeli sál a pomalu se loučili. Podle mě se celá akce náramně vydařila. Ukázalo se, že kombinace výstupů a soutěží za doprovodu hudby je stravitelnější jak pro děti, tak i jejich rodiče a další hosty, nežli klasická série výstupů jdoucích jeden za druhým. Uvidíme, jak se nám to povede příště.

OBORA HVĚZDA

3. BŘEZNA 2013
OPKA / SÝKORY

Kdo by čekal, že v takový pěkný den jako byla neděle 3.3., bude v okolí Vypichu sníh. A právě tam jsme se s Breptou, Veve, Malinou, Slovičkem a Čipi vydaly. Prošly jsme oborou až k zámku, kde holky na hřišti nakrmily velkého dřevěného hrocha i sebe. Po takovém posilnění jsme se vydaly dál, kde na nás cestou čekaly nejrůznější hry a úkoly.

Například hod na cíl, horká brambora, škatulata a další. Ovšem výzvou dne byla stavba ze dřeva a větví – šlo o to, aby postavily

co nejvyšší věž. Soubor byl těsný a holky prokázaly schopnost stavařů. A pak jsme objevily atrakci, které se holky zmocnily – houpačka. Vlastně jich bylo pět postavených ve tvaru pětiúhelníku. Tady jsme málem umrzly. A tak jsme se nechaly přemluvit na hru „Já hloupá kuchta buchta“. Já jsem hrála s holkama a Brepta jim měla radit. Jak se ale ukázalo, naše světlušky jsou chytré a dávají ve škole pozor. Žádnou radu nepotřebovaly!

Po několika hodinách mrznutí a dovádění jsme se vrátily na tramvaj a odjely do teplých krajů – směr Strašnice.

Když vám dají nalinkovaný papír, pište napříč. (Juan Ramon Jimenez)

Je-li jasno, záhy vstávej, pak -li mračno, déle spávej

ODDÍLOVÁ VÝPRAVA DO KLECAN

15. – 17. BŘEZNA 2013

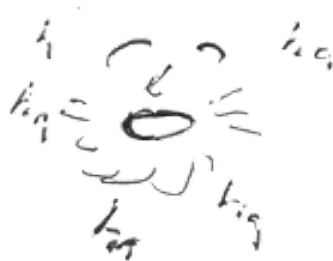
DOROTKA A LUCI M. /LIŠÁCI

Sraz byl na Chodově. Když všichni přišli, jeli jsme na Kobylisy a potom 17 min. autobusem. Když jsme dorazili do chaty, chvíli jsme si hráli a potom byla večeře. Když jsme dojedli, šli jsme si opět hrát na naše nejoblíbenější hračky: švédská bedna, koza a lano. Potom přišli skauti a my jsme šli hrát hry. Když jsme je dohráli, šli jsme si opět hrát. Kocour pustil ovečku Shaun a usnuli jsme. Ráno jsme se probudili a někdo se zeptal kolik je hodin. Když Beňa řekl, že je 06:54, Kocour se naštval a šel spát. Po snídani přijela Sova a šli jsme na výlet. Výlet mně začal bavit, až když Beňa spadl na hoře bláta. Když jsme se nějak dostali z lesa,

šli jsme k Vltavě. Potom, co jsem se vyklubala z vajíčka, šli jsme na hřiště. Potom jsme šli znovu do lesa, přes pole a do chaty. Dali jsme si oběd (ve 4 odpoledne) a navlékali jsme korálky. A jako vždy jsme si šli hrát. Potom jsme hráli na schovku. Šli jsme spát (mimořádně předtím odjela Sova). Ráno jsme se vzbudili a dali si obložený chleby. K obědu bylo rizoto z jednoho hrnce, ale my si dali chleba. Potom jsme šli na autobus a jeli DOMŮ!!

Jeli jsme na výlet do Klecan a bylo to tam super :) :). Přiznám se, že se mi nechtělo jet do Klecan, protože se mi stýskalo po Mourkovi. Dorotka nás strkala, lezli do bedny a smáli jsme se na celé kolo. Pak jsme museli jít na výlet. Výlet byl nudnej, než jsme přišli k hoře bahna, myslela jsem, že by se mohla jmenovat Bahnivá hora. Ráno přijela Sova s Ejminkou, stali se z nás dobří kamarádi. Konec.

VÝPRAVA ZA MLÉKEM A STRDÍM

15.–17. BŘEZNA 2013

TECKLIS/STŘELKA

Strdí je to, čím oplývá česká země. Strdí lze spatřit, vystoupíme-li na horu Říp. Když tam stanul Praotec Čech viděl strdí všude okolo. Viděl taky mléko, což je ale záhada, protože žádné archeologické, paleontologické, geologické, hydrologické, fyzikální ani laktologické průzkumy neprokázaly, že by se v Čechách vyskytovalo mléko v množství, které by bylo možno z vrcholu hory Říp spatřit. Zato strdí se v české krajině vyskytuje hojně.

Počátkem jara, či vlastně ještě před ním vydali jsme se oba oddíly 309. do Klecan. Nebudu zde dlouze rozepisovat, jak nám přálo počasí, ani malebné krásy této přípražské obce nezmíním. Spíše preferuji krátce o celodenním výletu, který jsme absolvovali v sobotu. Zlí jazykové tvrdí, že nás Mudrc vedl dvanáct kilometrů podél Vltavy, aby se mohl podívat do Malého Máslovického muzea másla. Zlí jazykové nemají pravdu. Bylo to třináct kilometrů.

Cestou jsme trénovali v navigaci podle mapy, hledali kešky, strašili kachny, prolézali spáleniště opuštěné chaty a našli kouzelné zamrzlé vodopády. Nenašli jsme jednu jeskyni, ale na naši omluvu musím uvést, že jsme ji ani nehledali.

V Máslovicích jsme poobědvali mezi rozkvetlými krokusy a pod probouzející se lípou stínící památník obětí druhé světové války. Muzeum rozkládající se v pouhých dvou místnostech bylo rovnoměrně rozděleno mezi historii obce, krátkodobou expozici jídelních lístků, mléko a máslo. Vyzkoušeli jsme si kroužit odstředivkou na mléko, zvážili jsme Medvěda na jednoramenné váze a dozvěděli jsme se, co to je a k čemu se používá trdlo. Rozjuchání získanými vědomostmi, koulovali jsme se až do odjezdu autobusu číslo 347, který nás zavezl zpátky do Klecan.

A celou dobu bylo tak jasně, že si velikonoční víkend o tom může nechat jenom zdát.

EXPEDITION TO HLÁSKA

MARCH 23RD, 2013

SLAVÍK / VLČÁCI

On Saturday, we went to Senohraby. We came to train station Senohraby. Here Napo gave us the roles. Then we went to castle Hláška. Slimák was football player and he had to go with ball for 1 km. Then we went up the hill and Slimák lost his ball. Luckily, he found it. Then we went next to the railway line to the forest. The road was very slippery. There Slimák lost his ball once again. But now he couldn't find it. Then we went down next to the river. Here we played a game. It was about animals. Bigger animals ate smaller animals – mammoths ate tigers, tigers ate dogs, dogs ate cats, cats ate birds, birds ate flies. Špageta and Patrik won. Then we went over the bridge and up the hill. On the top of the hill lies castle Hláška. In castle we had to make a fire, dry a scarf and cook a tea. We played there two games too. First one was killing the bandits. We had to kill them with paper bullets. Second was hide-and-seek. Then we went back down. We went next to the river and we found a cache box. The cache was near the monument of Mister Jan Hus. Then we played a “Kabila”. Then we returned to train station Senohraby and went back home.

(zpracováno v rámci nácviku modulu Výprava na Svojsíkův závod – pozn. autora)

33. ROČNÍK „ŠUMÁKA“

STANDA, VED. ŠTÁBU POCHODU

✓ letošním roce proběhl již 33. ročník tradičního oddílového pochodu pro širší veřejnost – POCHODU DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO OKOLO PRAHY. Pořádá se tradičně druhou sobotu v měsíci březnu. Letošní ročník se počasím moc nevyvedl. Ráno bylo mlhavé, u startu na dohled od konečné metra B na Černém Mostě byl vzduch tak nasycený vodou, že jsme museli každou čtvrt hodinu utírat destičku na razítkování, kde se kondenzovala vlhkost, nemluvě o papírech a ostatních věcech.

Účast byla troch lepší než posledně (kdy byly tři pochody ve stejné oblasti), ale nic moc. Celkově bylo 210 lidí a 14 psů. Krátká trasa 171, dlouhá 28 a 11 pořadatelů.

Počasí prostě zase zapracovalo v náš neprospěch, i když se později trochu umoudřilo, ale přesto bylo zimní a chladné.

Trasy vedly jak již bylo zmíněno společně od startu na Černém Mostě, přes Dolní Počernice, do Xaverovského háje, Xaverova a Klánovického lesa, kde byla na Nových Dvorech kontrola. Zde se rozdělovaly. Krátká - 10,5 km - vedla přímo do Klánovic k železniční zastávce do cíle.

Dlouhá trasa - 30,5 km - pokračovala přes Klánovice, Cyrilov, Klánovickým lesem do Úval. Dále přes Hostín a rozcestí u sv. Donáta do Hradešína, kde byla další její kontrola. Dlouhá pokračovala přes Škvorec, Dobročovice a Květnici do Újezda nad Lesy a lesa Vidrholec, kterým došla až k železniční zastávce v Klánovicích do cíle, společného pro obě trasy.

Chtěl bych poděkovat všem těm, kteří se podíleli na přípravě a realizaci letošního ročníku Šumáka, ať již z KČT Praha Karlov - TOM Střelka, či z 35. střediska Junáka J. Rady.

SETKÁNÍ SKAUTSKÝCH SBĚRATELŮ

KOSTELEEC NAD ORLICÍ

23. BŘEZNA 2013

HELENA TICHÁ - PÍDÁLKA

Jako každý rok i letos se uskutečnilo setkání sběratelů v Kostelci. Za Oldskauty 305. odd. střediska Jaroslava Rady se zúčastnili br: Mareš – Bonzo, Matoušek – Akéla a ses.: Tichá – Píďalka(Píďa) a Jarmila (Jája).

Protože, jak je známo, zima nás letos jaksi nechce opustit a silnice se stávají spíše závodní ledovou dráhou, zvolili jsme k přepravě vlakové spoje ČD (jinak řečeno Duškovy dráhy). Sešli jsme se před 6. hodinou ranní na Wilsonově nádraží a nastoupili do rychlíku směr Hradec Králové. Cesta za vzájemného povídání, snídaně Bonza a Píďi včetně počítání zajíců na polích posypaných sněhovým cukrem ubíhala rychle a po přestupech ve zmíněném Hradci a dále v Ústí nad Orlicí jsme před devátou hodinou dorazili do Kostelce. Přivítal nás svěží vzduch ještě vonící nedávnou zimou což Jájina nelibě nesla se sténáním, že je velké chladno. Zahřála se však intenzivní chůzí, když za chvíli nás již vítala nám dobře známa místní sokolovna a naši přátelé z Kostelce. Bonzo s Píďou se vrhli ke stolku, aby připravili prodej artefaktů pro případné zájemce, Akéla s Jájou zasedli na „ galérii“ aby mohli v klidu pozorovat cvrkot. Jaké však bylo překvapení obou, když se rozhledli a zjistili, že kromě známých tvář (Vraspír-Bohr, bratrů Protivínských, Zvondy, Jetiho a Řešetkáka,) je zde velmi málo návštěvníků a tato situace se v podstatě nezměnila do 11.30 hodin. Takže přišlo velké zklamání. Nutno dodat že letos se vzhledem ke svému zdravotnímu stavu setkání nezúčastnil br.Nosek-Windy, předseda KSSJ a tak i nabídka prodeje byla omezena, avšak vzhledem k výši návštěvnosti se zas tak moc nestalo. Protože setkání skončilo brzy a my počítali s odjezdem ve 16 hod., začali jsme u místních zjišťovat zda nejede vhodný spoj dříve. Povedlo se! V 15.30 přímý vlak do Hradce Králové! Navštívujeme proto místní osvěžovnu a po konzumaci 3x

pečená plec a 1x smažený sýr odcházíme na nádraží a odjíždíme, směr Hradec, kde máme ihned přípoj do stověžatě Prahy kam vlak dosupí v 17,00 hodin. Kde jsme začali tam končíme, Bonzo s Píďalkou jedou krtkem do Kobylis a Akéla s Jájinou na Háje. Tak skončil výlet zástupců oldskautů 305 na setkání sběratelů do Kostelce nad Orlicí.

ATRI
1928 - 2013

VZPOMÍNÁNÍ NA ATRIHO

Není snadné v pár řádcích napsat, jak moc nám bude chybět ten, kdo už s námi nikdy neposedí u táborového ohně. Zejména pokud jde o Atriho, kterého pamatují již jako malý školák z Lukavce. Měl jsem ho rád pro jeho upřímnost a schopnost nadchnout se pro kdejakou klukovinu. Obdivoval jsem jeho obrovské zkušenosti z práce s dětmi a ochotu býti připraven pomoci radou či skutkem kdykoliv bylo potřeba. Atri se do mého života vtisknul nesmazatelnou stopou a jsem moc rád, že mi mohl být nablízku. Třeba se na nás seshora usměje, až budeme na táboře zpívat večer u táboráku některou z jeho oblíbených písniček.

Bobo

VZPOMÍNKA NA DR. KARLA SKÁLU - A T R I H O

Karel Skála mladší - Sabu

Do Skautu vstoupil jako devítiletý v roce 1937 (viz Lokali 1 / 2013) a nebyla to ani pro Skaut lehká doba. Přišel rok 1939, válka a skautovat se mohlo jen ilegálně. Atri byl členem Klubu Mladého Hlasatele - Stříbrný šíp Praha - Libeň.

Ke konci války byl nasazen na nucené práce v zahraničí. odkud se mu podařilo uprchnout a tak se s dalšími členy a vedoucími svého skautského oddílu mohl zapojit do Pražského povstání.

Jako malý kluk jsem se ho jednou ptal: „Tatínku, kolik si zabil Němců?“

Atri odpověděl: „Žádného, ale zachránil jsem tak 60-70 lidí.“

A zachraňoval i dál. Myslím, že určitě dosáhl v životě počtu 100 zachráněných.

Se svojí táborovou zdravotní brašnou zasahoval při autonehodách, kde svou dovedností udivoval lékaře a záchranáře, kteří po příjezdu na místo nehody mnohdy prohlásili, že lépe by to neošetřili a zraněné už rovnou nakládali do sanitky.

Také mi tatínek vyprávěl, jak krátce po válce lezl po hromosvodu bez rukavic do 3. patra, když si paní zabouchla okované dveře u bytu, kde hořel plynový vaříč a spalo malé dítě.

Po válce pokračoval ve skautu, který však po únoru 1948 neměl zase na dlouho šanci... Rozmýšlel se mezi povoláním lékaře a učitele. Rozhodl se pro pedagogickou fakultu UK. Asi by učil chemii a tělocvik, kdyby nemusel nastoupit základní vojenskou službu v Plzni. Dne 7. června 1952 byl povýšen z četaře absolventa na podporučíka a těšil se do civilu na učitelské povolání.

Přišel ale rozkaz ministra národní obrany Čepičky a musel zůstat v armádě jako voják z povolání u nově založeného chemického vojska.

Své zdravotnické služby pro vlast z roku 1945 si připomněl i v srpnu 1968, kdy jezdil po Praze Wartburgem 311 s vlajkou červeného kříže v pravém okně a ošetřoval a odvážel raněné, které 12 střelbou zranila „bratrská vojska“. (Vzpomínám si i na zakrvavené sedačky v autě.)

V tomto roce stihl s dalšími obnovit Junáka, stal se vedoucím 35. střediska a byl jmenován již podplukovníkem. Skautování bylo krásné, ale opět velmi krátké. Když k němu ještě přidáme Atriho nesouhlas se vstupem sovětských vojsk, byla jeho kariéra na dlouho zastavena.

Až v roce 1990, kdy už byl prezidentem Václav Havel, mohl být jmenován plukovníkem v.v. To už byl znovu u obnovení Junáka, kterého propagoval a jehož zákony ctil i v dobách totality. Plně se opět zapojil do skautské práce a obnovil také skautský časopis Lokali. Po celou dobu byl také bojovníkem za svobodu, získal různá vyznamenání a ocenění Před několika lety byl dokonce navržen do hodnosti generála, ale tento návrh leží asi někde ve stole a Atri se jmenování nedočkal.

Letos ještě oslavil 85. narozeniny a s manželkou Kendy diamantovou svatbu (60 let).

Krátce předtím se mohl radovat ještě z čtvrtého pravnoučete Magdičky .

Ale zdraví už mu bohužel nesloužilo dobře, a tak večer 12. 3. 2013 v nemocnici na Bulovce zemřel.

Možná nějaké informace nejsou úplně přesné. ale napsal jsem vše podle Atriho vyprávění a mých vzpomínek na našeho báječného a hodného tátu !!!

„45 LET“ SE SVÝM VŮDCEM BRATREM ATRIM

✓ ážené čtenářky, vážení čtenáři,

já sám nepíši často příspěvky pro Lokali, ale nyní mi dovoluťe zavzpomínat na svůj skautský život s **vůdcem bratrem Atrim**.

Do 305.smečky vličit jsem vstoupil v dubnu 1968 díky přímluvě známého bratra Atriho. Nestihl jsem totiž zahajovací schůzku a po týdnu již smečka byla plně obsazena. Nakonec mě bratr Atri přijal a naše spolupráce pak trvala nepřetržitě dlouhých 45 let.

Současná generace zná Atriho jako staršího pána, ale vždy tomu tak nebylo. Atri byl velice aktivní člověk, měl ve svém oddíle i středisku vysokou kázeň, a přesto si dokázal najít přístup ke každému vličeti.

Nejkrásnější dobou pro mě bylo období od roku 1968 do 1970. Naše smečka měla bohatý program a i moje maličkost během tohoto období dokázala získat vše, co může vliče mít. Od nováčka

jsem to dotáhl až na mauglího, můj kroj zdobilo více jak 15 vlčků, tři bílé tesáky a řada dalších ocenění. Jediné, co mi uteklo, byla „Služba vlasti“. Za všemi těmito úspěchy stál můj vůdce smečky Atri.

Program, který pro nás Atri připravoval, byl vždy bohatý, nezažili jsme nikdy žádnou nudu ani lenošení. Atri byl velkým hudebníkem, na každé schůzce se zpívalo za jeho doprovodu na housle, mandolínu anebo foukací harmoniku. Od svých vlčáckých let jsem znal díky němu desítky skautských, národních i trampských písní.

Nezapomenutelné byly letní tábory. Můj první skautský byl v roce 1969 v Miletíně na Želivce. Vůdce se nám plně věnoval od budíčku, který zatroubil na polnici, až po večerku, kterou opět oznámila polnice. Atri dobře věděl, že každý člen smečky musí být aktivně zapojen do celodenního programu a nesmí mít dojem, že něco dělá zbytečně nebo se nudí. Pravidelně se střídala zábava, hry, sport, ale i vzdělávání vlčat. Skutečným uměním bratra Atriho byla vystoupení u táborových ohňů. Nejen to, že hrál na řadu hudebních nástrojů, ale v rukávu měl desítky scének, které pokaždé rád předváděl.

Tábor samozřejmě neměl program jen na tábořišti, v blízkém okolí tábořili také skautky 305.oddílu v Takyklekách a skauti 306.oddílu na Bykovce. Často jsme je navštěvovali, a to ve dne i v noci na přepadech. To platilo i naopak. Další činností byly i několikadenní puťáky do vzdáleného okolí. Tři týdny na skautském táboře vždy utekly jako voda oproti táboru ROH, kde jsem myslel, že tři týdny nudou nepřežiji.

Horší to bylo po roce 1970, kdy byl skaut zakázán a my jsme se nemohli veřejně projevovat. Skautský duch a činnost však v nás žily dál, bohatý program na skautských základech jsme dělali i v povolených organizacích. S Atrim jsme se vždy pozdravili tajným skautským pozdravem a místo podání levé ruky to byl stisk pravice s překříženým malíčky. Na skutečně uzavřených akcích však smečka i oddíl žily skautským životem.

Atri si s námi troufl zpívat skautské písničky, hovořit o junáctví i vzít si skautský kroj. V té době to bylo skutečně hodně odvážné. Nemohl nikdy vědět, zda nějaký člen (především ti mladší, kteří přišli do oddílu po roce 1970) toto nevyzradí. Určitě by z toho měl veliké problémy.

Pro oddíl přišla skutečně krizová doba po roce 1975, zaměstnavatel nedovoloval Atrimu práci s oddílem v plném rozsahu a nám (jeho vlčatům) ještě nebylo 18 let, abychom mohli oficiálně oddíl převzít. Dokonce hrozilo, že 305.padnou. V tomto období jsme především na schůzkách pracovali sami bez Atriho. S ním jsme se scházeli na výpravách a letních táborech v Lukavci u Pacova. Vždy to však byl náš aktivní vůdce, který obohacoval program. I nepopulární práce (v podstatě jeden celý tábor jsme zakopávali v poli přírodní hadici pro pitnou vodu do tábora) dokázal zpestřit.

V roce 1977 jsem začal pracovat s novou generací prvňáčků a k 1.1.1978 jsem od Atriho převzal vedení oddílu. Od té doby jsem byl vedoucím já. Atri se stal mým zástupcem, ale v ostatních organizacích si ponechal vedení. Jednalo se o TOM a ČSTV, kde jsme cvičili každý pátek v sokolovně Strašnice. Atri byl výborným sportovcem, aktivně hrál fotbal. Byl vyškoleným cvičitelem a po jeho vzoru jsme měli cvičitelské zkoušky i my, mladší vůdci.

Další činnost jsme měli ve Svazarmu, kde jsme se aktivně zapojili do branných závodů a měli jsme k dispozici 3 motokáry. I zde byl Atri nenahraditelný, byl vyškoleným rozhodčím a častokrát jsme organizovali obvodní i vyšší kola různých branných závodů. Také my mladší jsme si udělali zkoušky rozhodčích. Nezapomenutelné akce jsou s motokárami, již jejich převoz na akce byl adrenalinovou záležitostí. Většinou se jelo po ose na veřejných komunikacích, často vpředu jela policie a kolonu uzavíral Atri se svým autem.

Nyní se opět trochu vrátím k 305.oddílům. Jeden čas jsem vedl spojený oddíl dívčí i chlapecký, dívky sice měly své roverky, ale ty nebyly pinoleté. Díky Atriho podpoře se však i tato krize

překonal a v osmdesátých letech náš chlapecký i dívčí oddíl pracoval na 100%. Byli jsme hrdi na to, že se vše podařilo a třístapětky nevymřely.

Postupně jsme se trochu osamostatnili od společných velkých táborů v Lukavci a našli si svoje malé tábořiště v Sedle u Jindřichova Hradce. To bylo v září 1982 a v roce 1983 se zde konal náš první tábor ve dvou turnusech. Kolikrát zde bylo i přes 60 dětí a vedoucích. Nikdy se však nestalo, aby nás Atri s Kendy nenavštívili a nepobyli s námi nějaký čas.

Situace se velice změnila po Sametové revoluci. Již 2.12.1989 se nám podařilo obnovit skautskou činnost třístapětek. Stalo se to na třídenní výpravě do Perneku. Od té doby se situace obou oddílů (chlapecký a dívčí) značně změnila. Naše původní 35.středisko se pod vedením bratra Atriho na Praze 10 rozdělilo pro velké množství členů na 3 střediska, Atri zůstal vůdcem 35.střediska, vzniklo také 68.středisko pod vedením bratra Supa a 77.středisko pod vedením bratra Derviše. Našemu středisku zůstaly 305.oddíly, i když vůdcem 305.skautů byl v letech 1968 až 1970 bratr Derviš.

Středisku se začalo dařit, jednotlivé smečky, roje a oddíly měly i přes 30 dětí. Bylo to skutečně obnovení činnosti v plném rozsahu. V této době měl bratr Atri opět plné ruce práce, byla to přeci jen velká zodpovědnost. Nebyl však na to sám, vrátila se řada vůdců i vůdkyň z období konce šedesátých let a s činností aktivně pomohli.

Ani v této době se nevzdal Atri vedení dětí, nebyl sice nejmladší, ale aktivně se podílel na vedení 307. a 308. oddílů, které v této době vznikly. Začal s nimi jezdit i na tábory do Sedla, kde pořádaly vlastní turnusy. Třístapětky však byly vždy jeho hlavním favoritem, celou dobu nám radil a pomáhal.

Ne všechno se nám však začátkem devadesátých let podařilo. Nadšení lidí, kteří se rozhodli skautům pomoci, bylo několikrát danajským darem. Slíbili mnohdy to, co nesplnili. To se projevilo především v hledání nových táborových základen. Nutno připomenout základnu Lobeč a Vestec. Zde vedení střediska doplatilo na brzy vyhasínající pomoc různých starších skautů, kteří určitě způsobili Atrimu řadu starostí s napravováním chyb a problémů.

Dokud jsem vedl oddíl 305.skautů (do dubna 2004), Atri byl mým zástupcem a po celou dobu nám aktivně pomáhal. Potom jsem oddíl předal mladším vůdcům a zapojil se více do činnosti klubu oldskautů. Zde byl opět mým vůdcem bratr Atri. Dá se říci, že se kruh uzavřel a začalo vše opět od začátku.

Závěrem mi dovoluje touto cestou poděkovat za krásně prožitých 45 let mého života po boku bratra Atriho. V podstatě byl mým druhým tátou.

Čest jeho památce.

Berdy (dříve Tíšek)

Pozn. autora článku: Číslo 305. není jen nějaké číslo oddílu, které měl bratr Atri rád, je to číslo oddílu, který má skutečně bohatou tradici, v dobách dobrých i zlých. Zarazilo mě proto, když jednou vůdkyně tohoto oddílu prohlásila, že jí je jedno, jaké číslo bude mít oddíl. Velice bych si přál, aby číslo 305 nebylo pro mladší členy a vůdce či vůdkyně jen obyčejná číslovka. Myslím, že se to ukázalo i na částečně utajovaném pohřbu bratra Atriho, kde se sešlo několik desítek bývalých členů tohoto oddílu.

35. klub OS nositel junáckého kříže Za vlast 1939-1945	Telefon	e-mail
Vůdce klubu Vladimír Chochola – Logan	223 012 644	v.chochola@seznam.cz
Čestná vůdkyně Irena Skálová – Kendy	233 551 127	
Zástupce a zpravodaj pro SR Ing. Petr Beran – Berdy	602 236 428	beran.ing@volny.cz
Zpravodaj OS ORJ Praha 10		
Zpravodaj Jan Herna ThDipl. – Dlouhán	605 584 729	j.herna@seznam.cz
Zástupce Jindřich Matoušek – Akela (Svojsíkův oddíl)	267 710 273	

Dnes opravdu jenom stručně, vzpomínáme na úmrtí našeho čestného vůdce bratra Atriho.

Stavem až do smrti.

S bolestí v srdci oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým,
že nás opouští náš dráhy manžel, tatínek, dědeček,
pradědeček, bratr, strýc a tchán

pan

PaedDr. Karel Skála - ATRI

plukovník v. v.

Zemřel tísle a nečekaně v úterý 12 března 2013
po dlouhých nemoci ve věku 85 let.

Poslední rozloučení se konalo 19 března 2013 ve 14.00 hodin
v kapli Dáblického hřbitova.

Jménem podíly:

<p>Karel a Irena <i>syn a manželka</i></p>	<p>Irena Skálová - Kendy <i>manželka</i></p> <p>Daniel, Natálka, Honza, Tereška <i>vnoučata</i></p> <p>Kačka, Anežka, Ondra, Magdička <i>pravnoučata</i></p> <p>Marta Navrátilová <i>sestra a rodnina</i></p>	<p>Irena Procházková <i>dcerka a rodnina</i></p>
---	---	---

Děkujeme všem za projevy soustrastí a tichou vzpomínku.

Určitě jeho úmrtí vzpomeneme na střediskové maškarádě, zádušní mši za Atriho a na latifundii u Logana.

Čest jeho památce.

Střediskový volební a slučovací sněm OS

5.4.2013 se konal střediskový sněm OS klubů. Mezi hlavní body programu patřilo sloučení klubů a volba nového vedení OS klubu.

Jedná se o sloučení klubů 35. OS Nibowaka-Gill a 506. Úplněk.

Úmrtím bratra PaedDr.plk.v.v. Karla Skály – Atriho došlo ke ztrátě vůdce 35.OS klubu a ke snížení počtu členů pod stanovenou hranici. Sněm klubů OS se rozhodl, že se kluby OS 35. střediska Junáka Jaroslava Rady sloučí do jednoho.

Klub ponese registrační číslo 35. klub OS nositel junáckého kříže Za vlast 1939-1945.

Klub bude mít dvě družiny: 1. družina Nibowaka – Gill

2. družina – Úplněk

Dále proběhly volby vedení klubu OS s následujícím výsledkem:

Vůdcem klubu byl zvolen bratr Vladimír Chochola – Logan a jeho zástupcem ing. Petr Beran – Berdy (zpravodaj OS při střediskové radě). Čestnou vůdkyní Klubu 35.OS byla jmenována sestra Irena Skálová – Kendy. Vedoucími družin jsou sestra Alenka Javůrková – Alja (Nibowaka-Gill), bratr Jindřich Matoušek – Akela (Úplněk).

SKAUT

MEDVĚD

Kdo je to skaut? Co pro nás představuje, a jak moc zasahuje do našeho života? Často si všímám toho, že skauti jsou pokládáni za správné lidi, nebo za někoho kdo se nedokáže zařadit mezi lidi, kteří provádí špatné věci. Za chlapce, kteří jsou konečkonců plní ideálů a zákonů. Že jsou učebnicovým příkladem společnosti, a proto prostě nezapadají k jakékoliv činnosti, která není považována za správnou a šlechetnou. Vlastně jsou to takoví novodobí rytíři. Ne že by běhali v brnění a jezdili na koních, ale protože tak vystupují a snaží se takoví být. U sebe si všímám, že to často nejde, chovat se jak by se skaut chovat měl a věřte či ne, že bych takový chtěl být. Chtěl bych se umět chovat jako skaut. Být stále čestný, pravdomluvný, poslušný. Ale řekněte si, kdy jste naposled lhali? Kdy jste naposled neposlechli učitele a byli na něj drzí?

Dostávám se tedy k zákonům. Co to vlastně jsou ty zákony a jak znějí? Nejsou to spíše jen pokyny, které bychom jako skauti měli dodržovat? Obě otázky jsou podle mě správné. Jak by měl vypadat ideální skaut?Měl by se chovat podle deseti zákonů. Pak by byl... pravdomluvný, věrný a oddaný, prospěšný a pomáhal jiným, byl přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta, zdvořilý, ochráncem přírody a cenných výtvorů lidských, poslušný, veselý myslí, hospodárný a nakonec čistý v myšlenkách slovech i skutcích. Je vůbec někdo kdo by to splňoval? Nemusel by ten člověk být dokonalý? Sám za sebe musím říct, že by musel. Dodržovat tyto zákony by bylo opravdu krásné. Můj názor na tyto zákony je, že by se na ně měl klást důraz při výchově mladého skauta. U kluků z oddílu si všímám, že by se o jejich plnění snažili. Alespoň v to doufám.

Ale zákony nejsou všechno. Je tu ještě skautský slib. Co to je vlastně slib? Je to slib na celý život, nespočívá v tom, se něco naučit a odříkat. A už vůbec to není o tom, mít na kroji další odznak. Je o morální připravenosti člověka a jestli ho pochopí. Je to vlastně jeden z nejdůležitějších slibů v životě a je třeba ho brát vážně a plnit ho, nebo se o to pokoušet. A to je všechno co vám chci říct. Jen doufám, že si z této úvahy vezmete to nejlepší...

S LIŠÁKEM DO HOUSLÍ

KENDY

✓ minulé číslo Lokali jsem vás pozvala na naučnou stezku Mýto v Nedvězí. Tentokrát byste se mohli s oddílem vypravit na opačný konec Prahy do Lysolaj, do chráněného území Housle.

Průvodcem po naučné stezce je Lišák, který dává dětem úkoly na jednotlivých zastaveních. A proč zrovna Lišák? Lišák je totiž erbovním zvířetem Lysolaj.

K pozvání do Houslí mne inspiroval článek Jana Moravce v časopisu Krásy domova, který o této lokalitě mimo jiné píše:

„Houslemi je nazývána pískovcová rokle, ležící na severozápadním okraji Prahy. Takřka neznámé místo, pozoruhodné z mnoha hledisek přírodních i historických.

Tak třeba geologie a geomorfologie jsou hlavním důvodem, proč byly Housle v roce 1982 vyhlášeny chráněným územím. Dnes již neexistující potok zde vyhloubil několik set metrů dlouhý kaňon ve vrstvách čtvrtohorních spraší, druhohorních křídových

pískovců a starohorních metamorfovaných břidlic.

Zdejší vegetace (zejména mechy) vlivem teplotní inverze připomíná spíše nějaké horské údolí, byť se nacházíme tři sta metrů nad mořem.

Místní pískovny a cihelny odkryly pozůstatky čtvrtohorní zvířeny i doklady takřka nepřetržitého osídlení od mladší doby kamenné. Starý sad v jedné z bývalých cihelen je zajímavou sbírkou ovocných odrůd, především třešní, běžných ve středních Čechách počátkem 20. stol.

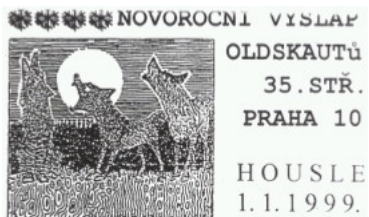
Zázračná studánka, vydatný pramen s mariánskou kapličkou opředený mnoha legendami, je dodnes duchovním i společenským centrem celého okolí.“

Pro děti i zvědavé dospělé je stezka opatřena naučnými tabulemi:

„Na úvodní tabuli je figurka Lišáka hrajícího na housle, na ostatních pozoruje ptáky, zkoumá mech, sází stromy či češe ovoce; podle toho, o čem která tabule pojednává. A samozřejmě dává dětem různé úkoly, otázky nebo navrhuje hry pro to které místo.

Stezka začíná na zastávce pražské MHD Lysolaje, kam jezdí autobusy od metra Dejvická.“

V chráněném údolí Housle byl v 90. letech cíl jednoho z našich novoročních pochodů. To tam ještě byla původní naučná stezka. Tenkrát jsem účastníkům rozdávala na památku malé keramické housličky, které jsem vlastnoručně vyrobila v keramické dílně v Doksech.

GRANDMOTHER SPIDER STEALS THE SUN (CHEROKEE)

Přinášíme vám původní indiánskou pohádku od Čerokijských indiánů o tom, jak lidé dostali světlo.

In the beginning there was only blackness, and nobody could see anything. People kept bumping into each other and groping blindly. They said: "What this world needs is light."

Fox said he knew some people on the other side of the world who had plenty of light, but they were too greedy to share it with others. Possum said he would be glad to steal a little of it. "I have a bushy tail," he said. "I can hide the light inside all that fur." Then he set out for the other side of the world. There he found the sun hanging in a tree and lighting everything up. He sneaked over to the sun, picked out a tiny piece of light, and stuffed it into his tail. But the light was hot and burned all the fur off. The people discovered his theft and took back the light, and ever since, Possum's tail has been bald.

"Let me try," said Buzzard. "I know better than to hide a piece of stolen light in my tail. I'll put it on my head." He flew to the other side of the world and, diving straight into the sun, seized it with his claws. He put it on his head, but it burned his head feathers off. The people grabbed the sun away from him, and ever since that time Buzzard's head has remained bald.

Grandmother Spider said, "Let me try!" First she made a thickwalled pot out of clay. Next she spun a web reaching all the way to the other side of the world. She was so small that none of the people there noticed her coming. Quickly Grandmother Spider snatched up the sun, put it in the bowl of clay, and scrambled back home along one of the strands of her web. Now her side of the world had light, and everyone rejoiced.

Grandmother Spider brought not only the sun to the Cherokee, but fire with it. And besides that, she taught the Cherokee people the art of pottery making.

Slovička pro pomoc:

bumping = narážet
groping = hmatat
blindly = slepě
plenty = dostatek
greedy = hamižný
possum = vačice
bushy = huňatý
sneaked = připlížil se
buzzard = káně
thickwalled = s tlustými stěnami
spun = upředla
rejoiced = jákali
pottery making = dělat keramiku

Jednej tak, abys byl šťastný, ne aby ses šťastným jen zdál. (Lucius Annaeus Seneca)

Čestný člověk má rovný hřbet i řeč. (mongolské přísloví)

O SKAUTSKÝCH PŘEZDÍVKÁCH

ANEB JAK TO BYLO S CHROUSTEM

MIDLŮCH MIDDLOCH

Člověk má nadání vynalézat, vylepšovat, dělat krásné a ozvláštňovat. To objevené je většinou užitečné, co má být krásné dělá život příjemnější. *Ozvláštňování* nás upozorňuje na zajímavost, barvitost a zábavnost žítí. Přináší někdy i snadnější rozpoznání. Tak to bývalo když vznikala a rozdávala se jména a pojmenování. Kdo je přiděloval či potvrzoval bývali bohové, mágové, mudrci či ten co nejlépe mával kyjem a měl váhu. Totiž tenkrát ještě Ústav pro jazyk český či kantoři nástroji moci (jako jsou koule) nevládli. Obyčejná jména někdy zevšedněla a pojmenování se nemuselo hodit pro individuální činnost. Tak umělci - aby na sebe upoutali pozornost a byli zajímavější - se přejmenovávali, dávali si umělecká jména. U spisovatelů a jinak důležitých vznikaly pseudonymy (což je dle slovníku jméno smyšlené, nepravé) přičemž v anglosaském světě tomu říkali, „pen-name“ jméno od pera). Jindy pro činnost veřejnou a náčelní bylo prosté Džugašvili málo, byla toho plná pusa, tak se zrodil Stalin (Muž z ocele) a jiní podobní.

I pro denní život obyčejná křestní jména postupem času se jevila jako zdouhavá či příliš oficiální, a tak se stal z Vladimíra Vlád'a a z Jiřího Jirka anebo z Bohumila Bohouš, jindy Míla.

Výskyt úplně nové entity, totiž skautingu, vznesl zvláštní nároky. V touze po romantice, po dalekém, něčem nevšedním a úchvatném co tu nikdy nebývalo se zjevila z mlžin *skautská přezdívka*. Navíc jak mláďata, či pardon vlčata, rostla a moudřela, musel se z vlčáckého „Dobráčka“ zrodit „Jiskra“, poněvadž to byl bystrý a enormně inteligentní kluk, z jiného se stal Šíp, a tak dále, jak celá obec junácká dodnes pozoruje, zakouší a vymýšlí.

Ale jak to bylo s Chroustem, to je událost až krkolomná a překvapující! Kdo má rozum řekne si: byl to zřejmě klučík slaboučký. nějaká vlčácká trasofitka, dítko jako chroustek a tak mu začali říkat Chrous. Ale kdepak! Skutečnost je úplně jiná, z hlavy na nohy postavená!

Když se z vlčete Zdeňka stal statný junák, všiml si ho na táboře roku 1946 zdravotník Sedmačtyřicítka. To nebyl nikdo menší než Mirek Ledvina (prosím to je jeho pravé jméno ne lékařský pseudonym). Ranhojič Ledvina patřil do té shora citované nejstarší vládnoucí lidské skupiny, leč místo kyjem, vládl rozšafností, mával kytarou, a pěl nejrůznější dumky guslarské i pirátské, poněvadž byl prý v předválečné družině vodácké, kde se ti korzáři, bukanýři flibustýři pěstovali od kuřete. Vedle toho měl ve stanu, jako mágové mívají, pověšeny ne sice vyschlé netopýry či léčivé byliny, ale na silnější niti sušící se hříbky, které hýčkával slovy: „můj dobyteček - moje houbičky“...a tak mu plul čas. Vedle toho studoval přírodu a také Zdeňkův zájem o všechno živé, lezoucí a škrábající po kůře. Blondaté byvalé vlče, které převracelo a obracelo ty zázraky přírody na zádička a pozorovalo jak to mrská nožičkami, kolik že jich má a jak má hladké břicho.

Medikovi neunikla přírodovědecká vášeň mudrujícího Zdeňka nyní člena družiny Houserů. Když jednou zřel vědecká zkoumání statného juna, táborový vševěd Ledvina zvolal hlasem velkým: Ejhle Chroustolog! Tak vznikla přezdívka!!! Jen jazyk lenošný mohl udělat z budoucího doktora a vědce, pouze Chrousta! Tedy věz kmene junácký, napříště ne Chroust, ale vznešeně Chroustolog!

MOUDRÁ MOUDRA

Počítač vám ušetří spoustu práce, kterou byste bez něj vůbec neměli.

Co jste v másle nenašli, nehledejte v podmásli. (ruské přísloví)

I když si sedneš na dno moře, rybou se nestaneš. (africké přísloví)

PŘEDSTAVUJE SE:

LOVEC

Takže dobrý večer, mé celé občanské jméno zní Milan Válek, skautské veřejnosti jsem ale více znám pod přezdívkou Lovec, nebo také, zásluhou Kouzelníkovou, jako Koumes. Narodil jsme se svým rodičům jednoho zářijového dne roku 1993. O rok a půl později přišla na svět moje sestra. Společně jsme vyrůstali střídavě v pražských Holešovicích a uprostřed lesů na naší chatě v Horním Hradě, nedaleko Karlových Varů. V Holešovicích jsme také později chodili do školky, ale z té doby si toho moc nepamatuju, snad jen odbarvenou blondátou paní učitelku, to, jak nešlo usnout po obědě, hraní si venku a tlustý maso k obědu, ze kterého se mi dělalo šoufl.

Někdy v roce 2000 se naši rozvedli a my s mámou jsme se stěhovali do Vršovic. Bydleli jsme ve školnickým bytě ve školce v Bajkalský ulici, což bylo super, protože jsme měli přes víkend všechny prolejšačky jenom pro sebe. Od září jsem začal chodit do školy. Za mých prvňáčkovských let se jmenovala ZŠ Vladivostocká, dnes je přejmenovaná na ZŠ Eden. Ze začátku jsem byl trochu mimo, protože většina dětí se znala už ze školky, ale časem jsem si našel kamarády, ze kterých mi jich pár zbylo až dodnes.

V roce 2001 přišly další změny. Někdy během prázdnin jsme se přestěhovali do Strašnic, Na Hroudu, kde stále bydlíme. Ale to hlavní – v září jsem začal chodit do skautu. Původně jsem měl chodit do nějakého úplně jiného oddílu, jehož číslo ani jméno si už nepamatuju, naštěstí ale zasáhli synové kolegy mojí mámy a já s nima začal chodit do 305ky. Vedoucí v té době dělali Řízek, Bobo a Píp, nějakou dobu taky Nervík. Kromě skautu jsem taky chodit do výtvarky, na keramiku a do Sokola, ale nic z toho mi nevydrželo až dodnes, to se povedlo jenom skautu.

V létě jsem jel na první tábor, určitě se mi tam moc líbilo. O rok později začla do skautu chodit taky ségra, což jsem v té době tolik neoceňoval. Takhle to nějakou dobu šlo, věci se pro mě trochu změnilly v roce 2005, kdy jsem přešel na gympl. Ačkoliv je ve skautu zvykem, že s přechodem na vyšší stupeň ve škole se přechází i od vřátat ke skautům, tak my ještě zůstávali ve smečce, neboť zrovna zažívala hubené roky. Dočkali jsme se na táboře roku 2006. Skauty v té době vedli Napo, Jumbík a Tuták. Tak jsem se stal členem 305. oddílu skautů, jehož členem jsem až dodnes. V září 2009 jsem začal pomáhat s jeho vedením a aby mi to vedení šlo lépe, tak jsem si spolu s Kubou asi

o rok později stříhl čekatelský kurz Scout-Tex. V září 2012 jsem byl papírově povýšen a oficiálně jsem „zástupcem vedoucích oddílů“.

No, teď něco o mě, jako co mám rád a tak. Mám rád hudbu, hlavně punk, rock, ska a folk, v poslední době taky nepohrdnu ani elektronikou, kterou jsem před nějakými pěti lety tak zatvrzele opovrhoval. K mým oblíbeným kapelám (Znouzectnost, Tři Sestry, Visací Zámek) mě vlastně taky dovedl skaut, respektive skauti, kteří mi je doporučili. Hudbu si asi nejvíc vychutnám naživo na koncertech, na které se ale posledních pár let nedostávám tak často, jak bych chtěl. Občas si zajdu na film do nějakého útulného nemutlikina. Docela rád čtu, akorát mívám problémy se k tomu dokopat. Dříve jsem měl v oblíbě počítačové hry, ale v poslední době mě tak nějak přešly, vydrželo jenom Dračí Doupě, které hraju s partou kamarádů jednou týdně. Ve volném čase rád zajdu posedět s přáteli, a musím říct, že zejména teď, v posledním ročníku na gymplu, se nám to daří více než často.

A co dál? V květnu maturita, v červenci na tábor (na ty dva týdny v tee pee se těším celý rok), potom snad na vysokou – nejradši bych na Politologii na FSV, v červnu píšu přijímací testy, tak mi držte palce.

ROZHOVOR S BENYM

Minulé číslo Lokali vám přineslo rozhovor s prvním „Polistopadovým“ vůdcem střediska, bratrem Atrim. Dnes mám možnost promluvit s dalším vůdcem v pořadí, což je bratr Beny.

Milý Beny, několik táborů již minulo od doby, kdy jsi byl naším vůdcem střediska, ale vzhledem k tomu, že neustále aktivně pro skauting pracuješ, bych rád nejprve znal tvůj názor na to, jak moc se skauting během posledních řekněme deseti let změnil? Posunul se někam?

Pochopitelně ke změnám nutně došlo a stále dochází. Skauting přirozeně reaguje na změny celospolečenského prostředí a je to tak dobře.

Za kladné změny považuji zejména to, že nabízíme dětem široké spektrum činností, které následně mohou uplatnit i v praktickém životě. Přizpůsobili jsme výchovný program současným potřebám společnosti, aniž by tím byly dotčeny naše tradiční výchovné metody, hodnoty a cíle. To je velmi cenné.

V konkurenci ostatních volnočasových aktivit jsme snad jediní, kdo cíleně a systematicky hledá prostředky k mravní výchově dětí. To je neobyčejně cenné, ačkoliv si to většina nezainteresovaných neuvědomuje. V tomto ohledu máme velké rezervy, abychom pronikli do podvědomí veřejnosti jako organizace s vyšším morálním kreditem.

Od doby, kdy jsem ukončil svoje aktivní působení jako vůdce oddílu, se mnohé změnilo. Elektronická média ovládla celou společnost a všude přítomná reklama působí na podvědomí takovým způsobem, že běžné městské dítě má dnes panickou hrůzu z volné přírody a reálných zážitků. Mnohé děti si umí představit jakékoliv dobrodružství pouze virtuálně. Fyzická kondice je povětšinou velmi chatrná a to se projevuje i na zdravotním stavu. Považme, kolik je nyní v našem okolí alergiků a jinak zdravotně znevýhodněných dětí – pochopitelně na to má vliv i zdravotnický pokrok, protože dříve se tato znevýhodnění ani neřešila a neuměla pojmenovat. Pro mnohé děti je cílovým zájmem návštěva hypermarketu nebo fastfoodového řetězce a pobyt v přírodě „netáhne“. To jsou jenom nástřely faktorů, se kterými se dnešní vůdcové musejí vyrovnávat, a našlo by se mnoho dalších...

Naplňuje mne skutečnost, že i přes uvedené těžkosti se stále nachází řada nadšených vůdců a vůdkyň, kteří svůj čas věnují práci ve výchovných jednotkách. Za to vám všem patří veliký DÍK. Těší mě, že můj osobní vklad nezůstává ležet ladem a je dále rozvíjen.

Má podle tebe stále dnešní skauting dětem a mládeži co nabídnout? Myslíš, že se „Novým výchovným programem“ podařilo najít ty správné prostředky, jak naplnit skautský program a poslání?

Skauting je pouze myšlenka, se kterou se buď ztotožníme, nebo ho nemůžeme prožívat plnohodnotně. Prostředky, kterými tuto myšlenku naplňujeme, záleží pouze na každém z nás. Zda to děláme dobře, se ukáže až s velkým (nebo i menším) odstupem, ale v každém případě to stojí za vynaložené úsilí. Jakékoliv pochybnosti o smysluplnosti tohoto usilování jsou podle mne plané – provádě je vždy osobní rozhodnutí.

Vím, že sleduješ dění na středisku a zajímá mě, zda se ti středisko stále jeví jako efektivní a úspěšné. Myslíš, že se dá efektivita a úspěšnost střediska vůbec měřit?

Už jenom tím, že si (a také mně) kladeš tuto otázku, je zřejmá i odpověď. ANO. Každý, kdo má před sebou jasný cíl a vůli ho dosáhnout, je zárukou dobrého výsledku.

Současnou funkčnost střediska hodnotím jako velmi nadprůměrnou. To neříkám jenom proto, že si přečtu v zápise z rady kolik a jakých akcí jste zorganizovali. Podstatné je, že jdete svým členům v oddílech vzorem (a možná si to ani plně neuvědomujete). Každý takový vzor je pro společnost

nesmírně cenný, protože na tomto základě si děti budují svoje životní postoje a hodnoty. Pro zpětnou vazbu a systematickou práci je hodnocení kvality nepochybně důležité. Nesmí být ale samoúčelné a rozhodně není samospasitelné. Hledejte objektivní kritéria, podle kterých chcete svoji činnost vyhodnocovat a hlavně – vedte o nich širokou diskusi. To je totiž neefektivnější nástroj zvyšování kvality. Statistika to nezachrání, ale může být dobrou pomůckou.

Líbí se ti stále akce, které v současnosti středisko pořádá a připravuje? Líbí se ti akce pro veřejnost, nebo je možno něco vytknout?

Neodvážuji se hodnotit akce, na kterých jsem se nepodílel a mám o nich pouze zprostředkované informace.

Co bys poradil současnému vedení střediska/oddílů, aby neztratili zájem a neustále měli tu správnou motivaci dělat tu mravenčí práci ve vedení? Co tobě vždy dokázalo dobít baterky?

Vezmu to z opačného konce. Jako vůdce střediska jsem čerpal energii zejména na vzdělávacích akcích mimo vlastní středisko. To byl a stále je tak silný motivační prvek, že z něho čerpám dosud. Bez nadsázky – v týmech vzdělávacích kurzů se setkávám se skauty a skautkami, kteří jsou už mými BRATRY A SESTRAMI v tom nejlepší smyslu slova. Tím nechci nijak snižovat kvalitu týmu našeho střediska, ale přece jenom pozice vůdce střediska je vždy postavena tak trochu stranou a i při nejlepší vůli člověk musí přijímat rozhodnutí a opatření, která se mu občas nehodí, nenaplnují a berou energii.

Doporučuji každému, kdo hledá nový náboj a cítí se být vyhořelý, aby se angažoval třeba jenom jako servis na podobných akcích. Cíleně si tvořte širší okruh vazeb, které vás budou posouvat dál a přinesete i do svého střediska a výchovných jednotek podněty, které vám otevrou další obzory. To považuji za velmi cenné a také osvědčené.

Kam jsi nejraději jezdil na tábor nebo na výpravu?

Každé místo má svoje kouzlo a vždy přineslo nové zkušenosti i poznání. Z těch, které mi tzv. přirostly k srdci, musím uvést Líčov u Benešova nad Černou, Vlašim, Sedlec – Prčice, Strakonice a nepochybně i Sedlo, kde jsem byl asi nejčastěji. Ke každému z těchto míst mám osobitý vztah a znamenají pro mne mnoho krásných zážitků, vzpomínek a rád se tam vracím.

Přeju ti, aby ses na všechna ta krásná místa vracel co nejčastěji a bylo ti tam stále dobře. Hodně štěstí a samé dobré rozhodnutí v tvém životě ti přeje Bobo.

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
2. číslo 2013, ročník XXVIII.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 1. 6. 2013

Přijem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

**Střediskové stránky, přespání v Praze:
www.skauti-strasnice.cz**